

Arrest

nr. 226 195 van 17 september 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DOBBELS
Generaal Eisenhowerstraat 71
8520 KUURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat C. DOBBELS, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/11/2018 werd ingediend door: Naam: (...) om de volgende reden geweigerd:³ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Op 8/11/2018 werd opnieuw op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. T.I. (...), geboren op 16.10.1984 te Tunis. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten te Tunesië op 29.12.2013 met mevrouw T.Z. (...), geboren op 13.07.1978. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, voltrokken in Tunesië op 29.12.2013. Op 8.02.2016 werd het in het buitenland afgesloten huwelijk geweigerd door de Ambtenaar van de burgerlijke stand te Wielsbeke. Op 3.11.2016 en op 5.10.2017 werd dit respectievelijk bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk en het Hof van beroep te Gent. De weigeringsmotivatie van de ambtenaar van de burgerlijke stand luidt als volgt: U bood ons een afschrift aan van een buitenlandse huwelijksakte van uw huwelijk met de heer T.I. (...) op 29 december 2013 te Bordj Louzir, L'Ariana (Tunesië). Op basis van het interview bij de politiezone MIDOW, het advies van de procureur des Konings en de informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel hebben wij besloten om dit huwelijk niet te aanvaarden voor inschrijving in de registers van de bevolking, noch voor eventuele overschrijving in de registers van de burgerlijke stand als u overeenkomstig artikel 48 van het burgerlijk wetboek in aanmerking komt hiervoor. Zo stelden wij vast: - Dat hoewel de procureur des konings het afgesloten huwelijk gunstig adviseert, er wordt vermeld dat de thans beschikbare inlichtingen niet toelaten om met zekerheid te stellen dat het hier om een schijnhuwelijk gaat, maar dus ook niet toelaten om met zekerheid te stellen dat het niet om een schijnhuwelijk gaat; - Dat mijnheer op 20.10.2011 gecontroleerd werd in Duitsland op een trein komende uit België. Naar aanleiding hiervan werd de overname aan België gevraagd en toegestaan. De overdracht heeft plaatsgevonden op 7.11.2011 + er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend; - Dat het visum gezinshereniging op 3.02.2016 werd geweigerd door de dienst vreemdelingenzaken op basis van onvoldoende bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van mevrouw T.Z. (...); - Dat mevrouw verklaart dat de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 13 oktober 2015 bij de Belgische ambassade te Tunesië. Op basis van de informatie van de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat het verzoek tot gezinshereniging werd ingediend op 21 september 2015; - Dat toen mevrouw huwde met mijnheer in Tunesië, zij nog samenwoonde met de haar A.J. (...), vader van één van haar kinderen; - Dat op basis van het interview blijkt dat: ☐ Mijnheer niet weet welke studies of opleidingen mevrouw heeft gevolgd. ☐ Mijnheer verklaart dat mevrouw nog niet gehuwd zou zijn geweest. Mevrouw was gehuwd met de heer A.H. (...) van 21.09.2000 tot 25.01.2007. ☐ Mijnheer verklaart dat mevrouw geboren is in Brussel, terwijl zij in Kortrijk geboren is. ☐ Mijnheer verklaart dat de getuigen op hun huwelijk zijn vader en broer waren. Mevrouw verklaart dat de getuigen mijnheer zijn broer en schoonbroer waren. ☐ Mijnheer verklaart dat mevrouw 3 broers/zussen heeft, namelijk C. (...), C. (...) en M. (...). Mevrouw heeft twee broers, namelijk C. (...) en C. (...). ☐ Mijnheer verklaart dat mevrouw 2 à 3 keer per jaar naar Tunesië reist. Mevrouw verklaart ook dat zij constant weg en weer moet reizen. Deze verklaringen stroken niet met hetgeen mevrouw eerder vertelde bij de dienst burgerzaken. Zij vertelde dat ze mijnheer sinds het huwelijk niet meer gezien heeft. Wij stellen ook vast dat er geen enkel bewijs van deze bezoeken bij het dossier gevoegd zijn. Voor deze beslissing steunen wij op de volgende artikelen uit het Belgische Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR): 1. Artikel 31§1 WIPR. "Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van de akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27§1 WIPR" 2. Artikel 27§1 WIPR bepaalt: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 18 en 21 WIPR." 3. Artikel 18: Wetsontduiking Vermits u zich tot een ander rechtssysteem wendde om aan de door het WIPR aangeduide recht te ontsnappen, kunnen wij bijgevolg geen rekening houden met feiten en handelingen zoals de voltrekking van de huwelijksakte en kunnen wij de buitenlandse huwelijksakte voorlopig niet erkennen naar Belgisch recht. 4. Artikel 21: Openbare orde-exceptie "De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlandse recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde." 5. Ingevolge artikel 3§2,1° WIPR betekent het bovendien dat voor iemand die naar de Belgische ook nog één of meer andere nationaliteiten bezit, er enkel in België rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit. Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk

niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.) Op basis van de bevindingen opgenomen in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Wielsbeke en de beslissing van het parket dd. 11/01/2019 om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het geplande huwelijk, weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. T.I. (...) en mevr. T.Z. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM". In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 (openbare orde vereiste) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) evenals van de motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip « afdoende » zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. « De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681 ; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094 ; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering- en Han nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering- gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. « L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons

qui la justifie » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn. « Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt : in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen » (BOES, M, Administratief Recht, Leuven, Acco, 1994-95, 34). In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624 • R.v.St., 28 oktober 2002, nr. 111.954). Zo argumenteert de beslissing a quo dat op basis van de bevindingen opgenomen in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de beslissing van het parket dd. 11/01/2019 om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het geplande huwelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen verzoeker en diens echtgenote afgesloten Tunesisch huwelijk te erkennen in België. Het louter feit dat betrokken samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. Evenwel heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken over het hoofd gezien dat het Parket nochtans geen redenen heeft weerhouden die erop zouden wijzen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Zie hiervoor pag. 1 van de bestreden beslissing: "Zo stellen wij vast: -Dat hoewel de procureur des konings het afgesloten huwelijk gunstig adviseert, er wordt vermeld dat de thans beschikbare inlichtingen niet toelaten om met zekerheid te stellen dat het hier om een schijnhuwelijk gaat,...". Door te stellen dat mede op basis van de bevindingen van het Parket dient te worden besloten tot de kwestieuze beslissing is dan ook een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Gezien de echtgenote van verzoeker Belgisch is en zij hier in België 3 kinderen heeft, is het recht op gezinshereniging noodzakelijk. De echtgenote van verzoeker kan onmogelijk naar Tunesië gaan wonen en haar 3 kinderen alhier achterlaten. Er bestaat een geldig huwelijk, sinds 2013, reeds 6 jaar... Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder de zorgvuldigheidsplicht. In casu werd de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist op basis van art. 27 WIPR in combinatie met art. 21 en art. 18. De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de correcte omstandigheden van de zaak. « Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,3 31). « Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten » (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602,30 september 190, R. W. 1982-83,36, noot LAMBRECHTS, W.) « De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat volgens art. 31 WIPR een buitenlandse huwelijksakte in België kan worden erkend en worden over- en ingeschreven nadat een onderzoek is gedaan (conform art. 27, §1 WIPR) door de administratieve overheid aan wie de overschrijving, resp. inschrijving is gevraagd. Dat art. 27 WIPR voorziet in de controle door de administratieve overheid van de rechtsgeldigheid van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dat een buitenlandse akte in België kan worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Dat er dus moet worden nagegaan of a)het recht dat het WIPR aanwijst gerespecteerd is (grondvoorwaarden volgens het recht van de nationaliteit van de betrokkenen, art. 46 WIPR en vormvoorwaarden volgens het recht van de plaats van de huwelijksluiting, art. 47 WIPR) b)er geen tegenstrijdigheid is met de openbare orde (art. 21 WIPR) c)er geen sprake is van wetsontduiking (art. 18 WIPR) Dat art. 18 WIPR voorziet: "Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht." Dat art. 21 WIPR stelt: De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde." Dat de toepassing van de artikelen 18 en 21 WIPR in beginsel veeleer uitzonderlijk moet blijven en •dat deze bepalingen restrictief moeten worden toegepast. Dat dit zeer duidelijk blijkt uit de Circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut (B.S. 28 september 2004). - Inzake de wetsontduiking (artikel 18 WIPR) zegt de Circulaire het volgende (punt F): In de praktijk zou deze mogelijkheid om af te zien van het toepasselijk recht niettemin uitzonderlijk moeten blijven aangezien een intentioneel element is vereist (het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek aangewezen recht), dat uiteraard moet kunnen worden aangetoond. - Inzake de openbare orde (art. 21 WIPR) zegt de Circulaire (punt F): 11 De notie 'openbare orde ' is evolutief en leent zich bijgevolg niet tot een

nauwkeurige omschrijving ervan. Er moet alleen op worden gewezen dat zij voldoende restrictief moet worden toegepast." Dat in casu het intentioneel element niet is bewezen, doch klakkeloos, zonder motivatie, werd overgenomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken. Dat geenszins met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in hoofde van verzoeker en diens echtgenote, wordt vastgesteld en/of aangetoond. ' Dat verzoeker hierbij wil opmerken dat in geval de elementen aantonen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk met doorslaggevend zijn om met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te bewijzen. Dat concluderend, de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen, zonder enige motivatie doch loutere overname van het standpunt van de gemeente Wielsbeke. Dat dit een schending uitmaakt van de artikelen 8 en 12 EVRM. Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens de te nemen maatregel moet worden getoetst aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. dat geenszins op een afdoende manier wordt aangeduid welk algemeen belang in het gedrang zou komen wanneer het recht op gezinshereniging wordt toegekend aan verzoeker. Zoals voormeld is het samenwonen van verzoeker en diens echtgenote, wel voldoende genoeg om het verzoek te rechtvaardigen. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van haar huwelijk met mevrouw T. Z., dat werd afgesloten in Tunesië op 29 december 2013, dat als bewijs een huwelijksakte werd voorgelegd. Zij wijst erop dat op 8 februari 2016 het in het buitenland afgesloten huwelijk geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Wielsbeke, dat op 3 november 2016 en 5 oktober 2017 dit respectievelijk bevestigd werd door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk en het Hof van Beroep te Gent. Vervolgens citeert de verwerende partij de weigeringsmotivatie van de ambtenaar van de burgerlijke stand en stelt dat op basis van deze bevindingen en de beslissing van het parket van 11 januari 2019 om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het geplande huwelijk, zij het afgesloten huwelijk weigert te erkennen in België. Daarnaast wijst de verwerende partij er nog op dat het loutere feit dat de betrokkenen samenwonen niet wordt beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. Eveneens wijst zij erop dat in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten, dat het huwelijksinstituut immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel is en een miskennis van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde, dat de rechtsgeldigheid van dit huwelijk dan ook wordt betwist op grond van artikel 27 WIPR (Wetboek Internationaal Privaatrecht), in combinatie met de artikelen 21 en 18 WIPR.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij over het hoofd heeft gezien dat het Parket nochtans geen redenen heeft weerhouden die erop zouden wijzen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan, dat door te stellen dat mede op basis van de bevindingen van het Parket dient te worden besloten tot de kwestieuze beslissing, een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt. Voorts meent zij dat de verwerende partij over het hoofd heeft gezien dat er reeds een huwelijk bestaat tussen haar en haar echtgenote, geldig afgesloten in Tunesië. Eveneens stelt zij dat gezien haar echtgenote Belgisch is en haar echtgenote in België drie kinderen heeft, het recht op gezinshereniging noodzakelijk is, dat haar echtgenote onmogelijk naar Tunesië kan gaan wonen en haar drie kinderen alhier achterlaten, dat er een geldig huwelijk bestaat, sinds 2013, aldus reeds 6 jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de verwerende partij over het hoofd heeft gezien dat het Parket nochtans geen redenen heeft weerhouden die erop zouden wijzen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Immers wordt de motivatie van de ambtenaar van de burgerlijke stand geciteerd waarin uitdrukkelijk wordt gesteld *“Dat hoewel de procureur des konings het afgesloten huwelijk gunstig adviseert, er wordt vermeld dat de thans beschikbare inlichtingen niet toelaten om met zekerheid te stellen dat het hier om een schijnhuwelijk gaat, maar dus ook niet toelaten om met zekerheid te stellen dat het niet om een schijnhuwelijk gaat.”* De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden in haar betoog dat door te stellen dat mede op basis van de bevindingen van het Parket dient te worden besloten tot de kwestieuze beslissing, een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij geoordeeld heeft wat volgt: *“Op basis van de bevindingen opgenomen in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Wielsbeke en de beslissing van het parket dd. 11/01/2019 om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het geplande huwelijk, weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. T.I. (...) en mevr. T.Z. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.”* De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de beslissing van het Parket van 11 januari 2019 het gunstig advies van het Parket betreft dat werd genomen naar aanleiding van het onderzoek schijnhuwelijk dat aanleiding gegeven heeft tot de beslissing van 8 februari 2016 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Wielsbeke. In voormelde motieven wordt niet verwezen naar het gunstig advies van het Parket dat genomen werd op 2 februari 2016, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, doch wel naar de beslissing van het Parket van 11 januari 2019, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat geen rechtsgevolgen kunnen worden verleend aan het geplande huwelijk, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom door het onder meer verwijzen naar de beslissing van het Parket van 11 januari 2019 om te besluiten tot het niet erkennen in België van het afgesloten huwelijk, de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij over het hoofd heeft gezien of betwist dat er reeds een huwelijk bestaat tussen haar en haar echtgenote, geldig afgesloten in Tunesië. Echter wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom het in Tunesië afgesloten huwelijk in België niet wordt erkend waarbij er nog uitdrukkelijk op gewezen wordt dat in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk

voordeel voor één van de echtgenoten, dat het huwelijksinstituut immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel is en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde, dat de rechtsgeldigheid van dit huwelijk dan ook wordt betwist op grond van artikel 27 WIPR, in combinatie met de artikelen 21 en 18 WIPR.

Door te stellen dat gezien haar echtgenote Belgisch is en haar echtgenote in België drie kinderen heeft, het recht op gezinshereniging noodzakelijk is, dat haar echtgenote onmogelijk naar Tunesië kan gaan wonen en haar drie kinderen alhier achterlaten, dat er een geldig huwelijk bestaat, sinds 2013, aldus reeds 6 jaar, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Zij toont geenszins aan dat wanneer het huwelijk niet wordt erkend, de verwerende partij alsnog gehouden is de gezinshereniging toe te staan om voormelde redenen. In zoverre zij doelt op een positieve verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM, kan verwezen worden naar wat hieromtrent *infra* wordt uiteengezet.

2.5. Betreffende het betwisten van de rechtsgeldigheid van het huwelijk op grond van artikel 27 WIPR in combinatie met de artikelen 21 en 18 WIPR, stelt de verzoekende partij dat volgens artikel 31 WIPR een buitenlandse huwelijksakte in België kan worden erkend en worden over- en ingeschreven nadat een onderzoek conform artikel 27, §1 WIPR is gedaan door de administratieve overheid aan wie ze de over- of inschrijving vraagt, dat artikel 27 WIPR in de controle voorziet door de administratieve overheid van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte, een buitenlandse akte in België kan worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het WIPR toepasselijk recht, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR, dat aldus moet worden nagegaan of het recht dat het WIPR aanwijst gerespecteerd is, er geen tegenstrijdigheid is met de openbare orde en er geen sprake is van wetsontduiking. De verzoekende partij betoogt dat de toepassing van de artikelen 18 en 21 WIPR in beginsel veeleer de uitzondering moet blijven en dat deze bepalingen restrictief moeten worden toegepast, dat dit duidelijk blijkt uit de circulaire van 23 september 2004. Onder meer wordt er op gewezen wat bij wetsontduiking conform artikel 18 WIPR, sprake moet zijn van een intentioneel element. De verzoekende partij betoogt dat *in casu* het intentioneel element niet is bewezen, doch klakkeloos, zonder motivatie, overgenomen door de verwerende partij, dat geenszins met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in hoofde van haar en haar echtgenote wordt vastgesteld of aangetoond, dat in geval elementen aantonen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, deze niet doorslaggevend zijn om met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te bewijzen. Zij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen, zonder enige motivatie, doch loutere overname van het standpunt van de gemeente Wielsbeke.

In zoverre de verzoekende partij meent dat er geen motivering is doch een loutere overname van het standpunt van de gemeente Wielsbeke, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt waarom de overname van het standpunt van de gemeente Wielsbeke, waarbij eveneens de weigeringsmotivatie van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt opgenomen in de bestreden beslissing, niet kan volstaan als motivering voor het feit dat de voorgelegde huwelijksakte door de verwerende partij niet wordt erkend in België. Bovendien beperkt de verwerende partij zich niet tot een loutere verwijzing naar en het citeren van de motieven van het standpunt van de gemeente Wielsbeke, doch wijst zij eveneens op het feit dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van voormelde gemeente bevestigd werd door de rechtbank van eerste aanleg en door het Hof van Beroep, naar de beslissing van het Parket van 11 januari 2019 om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het geplande huwelijk en motiveert zij eveneens dat in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten, dat het huwelijksinstituut immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel is en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde, dat de rechtsgeldigheid van dit huwelijk dan ook wordt betwist op grond van artikel 27 WIPR, in combinatie met de artikelen 21 en 18 WIPR.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij niet betwist dat op grond van het argument dat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte wordt betwist op grond van de artikelen 18 en 21 WIPR – waardoor de verwerende partij op grond van artikel 27 van het WIPR de huwelijksakte als niet rechtsgeldig in België kan beschouwen – de verwerende partij kon oordelen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat *in casu* het intentioneel element niet is bewezen, dat geenszins met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in hoofde van haar en haar echtgenote wordt vastgesteld of aangetoond, dat in geval elementen aantonen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, deze niet doorslaggevend zijn om met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te bewijzen, dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen, zonder enige motivatie, doch loutere overname van het standpunt van de gemeente Wielsbeke, voert zij in wezen kritiek op het niet erkennen in België van het in Tunesië afgesloten huwelijk door de verwerende partij omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan op grond van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legde de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie een Tunesische huwelijksakte voor van een huwelijk afgesloten in Tunesië op 29 december 2013.

De verwerende partij heeft dienaangaande toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR en heeft, stellende dat het elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofdfe van minstens één van de partners het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van hen, geoordeeld dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk, overeenkomstig de artikelen 18 WIPR (wetsontduiking) en 21 WIPR (strijdig met de openbare orde) wordt betwist.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de onderhavige aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie de bevoegdheid heeft om het voorgelegde document te beoordelen.

De Raad benadrukt nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd.

Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg (thans familierechtbank) bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het middel niet ontvankelijk is.

2.6. De schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.7. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij met haar echtgenote sinds 2013 een feitelijk gezin vormt en onafgebroken dat gezinsleven wil kunnen beleven, dat de tenuitvoerlegging van de beslissing een verregaande ingreep is op het recht op bescherming van het gezinsleven en het recht om te huwen, dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de te nemen maatregel moet worden getoetst aan de noodzakelijkheid ervan in de

democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel, dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een familieleven, dat geenszins op afdoende manier wordt aangeduid welk algemeen belang in het gedrang zou komen wanneer het recht op gezinshereniging haar wordt toegekend. Zij meent dat het samenwonen wel voldoende is om het verzoek te rechtvaardigen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonde een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar Belgische partner, mevrouw T. Z. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat bij het voorleggen van de Tunesische huwelijksakte in België een onderzoek schijnhuwelijk werd gestart en dat op 8 februari 2016 de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wielsbeke het in het buitenland gesloten huwelijk weigerde omdat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, en dat dit werd bevestigd op 3 november 2016 en 5 oktober 2017 door respectievelijk de rechtbank van eerste aanleg in Kortrijk en het Hof van Beroep te Gent. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wielsbeke van 8 februari 2016 wordt geciteerd in de bestreden beslissing en bevat een aantal zeer duidelijke contra-indicaties voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de verzoekende partij en mevrouw T. Z. huwden in Tunesië op 29 december 2013 doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, daar net betreffende dit huwelijk de verwerende partij oordeelt dat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte wordt betwist. Evenmin doet het feit dat de verzoekende partij en haar partner samenwonen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, afbreuk aan voormelde vaststellingen. Zoals de verwerende partij terecht aangaf in de bestreden beslissing wordt het loutere feit van samenwonen niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dit gegeven niet te beschouwen als indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De verzoekende partij beperkt zich immers tot de stelling dat haar echtgenote in België drie kinderen heeft en er sinds 2013 een huwelijk bestaat en een feitelijk gezin, en voegt enkele documenten bij haar verzoekschrift die het in Tunesië afgesloten huwelijk, de medische situatie van haar echtgenote, het verblijf van de echtgenote in Tunesië op verschillende tijdstippen en het bestaan van een gezin bestaande uit de partner van de verzoekende partij en de drie kinderen van haar partner, aantonen, doch verduidelijkt niet op welke wijze deze documenten het bestaan van een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie aantonen. Voorts toont zij met het enkel voorleggen van voormelde documenten ook geenszins *in concreto* aan dat hoewel de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte wordt betwist daar het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, er wel degelijk sprake is van een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie. Uit de enkele vermelding van het feit dat de partner van de verzoekende partij aan haar arts meedeelt in 2015 dat zij haar 'toekomstige man' wil zien in Tunesië, kan geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie afgeleid worden. Evenmin blijkt dit uit het feit dat de partner van de verzoekende partij ziek is, noch uit het feit dat de partner een gezin vormt samen met haar drie minderjarige kinderen. Uit de stempels uit het paspoort van de partner van de verzoekende partij blijkt enkel dat haar partner meermaals naar Tunesië is gereisd, doch geenszins, zonder bijkomende stavingstukken dat zij de tijd aldaar heeft doorgebracht met de verzoekende partij, dat er sprake is van een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie. De overige documenten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt hebben geen betrekking op het gezinsleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met mevrouw T. Z. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij een feitelijk gezin vormt met haar Belgische echtgenote. Deze stelling wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijken voorts vooral contra-indicaties, doch geen elementen die wijzen op een duurzame en hechte relatie in die mate dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met mevrouw T. Z. niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de te nemen maatregel moet worden getoetst aan de noodzakelijkheid ervan in de democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel, dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een familieleven, dat geenszins op afdoende manier wordt aangeduid welk algemeen belang in het gedrang zou komen wanneer het recht op gezinshereniging haar wordt toegekend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling.

Artikel 12 van het EVRM waarborgt het recht om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor de verzoekende partij om in het huwelijk te treden en verhindert de verzoekende partij geenszins om te huwen. De verzoekende partij is namelijk gehuwd in Tunesië op 29 december 2013. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, omdat het huwelijk op basis waarvan de aanvraag tot het verkrijgen van voormeld verblijf gebeurde een schijnhuwelijk betreft waardoor het niet erkend wordt in België door de verwerende partij. Het feit dat de huidige bestreden beslissing geen gezinshereniging wil toestaan op grond van dit huwelijk daar dit huwelijk niet kan erkend worden in België, raakt niet aan het feit dat de verzoekende partij wel gehuwd is.

Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

2.8. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER